

اثربخشی برنامه بازآموزی استنادی بر کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت

سارا نجاتی فر^۱، زهرا فهامي^۲

۱. دانشجوی دکتری، گروه روانشناسی و آموزش کودکان با نیازهای خاص، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. (نویسنده مسئول).
۲. دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی و آموزش کودکان با نیازهای خاص، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

مجله پیشرفت‌های نوین در علوم رفتاری، دوره پنجم، شماره چهل و نهم، آبان ماه ۱۳۹۹، صفحات ۲۶-۱۳

تاریخ وصول: ۱۳۹۹/۰۷/۰۴ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۰۸/۱۵

چکیده

پژوهش حاضر باهدف اثربخشی برنامه بازآموزی استنادی بر کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت انجام شد. طرح پژوهش نیمه آزمایشی با پیش آزمون - پس آزمون همراه با گروه کنترل بود. جامعه آماری شامل کلیه دانش آموزان مدارس استعدادهای درخشان متوسطه دوره اول شهر اصفهان در سال ۱۳۹۸-۱۳۹۹ بوده است که از میان آنها نمونه آماری بهصورت هدفمند و براساس احراز ملاک‌های کم پیشرفتی گزینش شده و سپس بهصورت تصادفی در گروههای آزمایش و کنترل گمارده شدند. ابزارهای مورداستفاده در پژوهش شامل پرسشنامه کمک طلبی ریان و پتریچ (1997) و پرسشنامه تعلل ورزی تحصیلی سواری (1390) بود. داده‌ها با استفاده از روش‌های آمار توصیفی (میانگین و انحراف معیار) و آمار استنباطی تحلیل شدند. یافته‌ها نشان داد که بین کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی گروه آزمایش در مقایسه با گروه کنترل تفاوت معناداری وجود دارد ($P < 0.01$). نتایج نشان داد که بازآموزی استنادی یک برنامه آموزشی مؤثر برای افزایش کمک طلبی و کاهش تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت است.

واژه‌های کلیدی: بازآموزی استنادی، کمک طلبی، تعلل ورزی تحصیلی، تیزهوش کم پیشرفت.

مجله پیشرفت‌های نوین در علوم رفتاری، دوره پنجم، شماره چهل و نهم، آبان ماه ۱۳۹۹

مقدمه

انتظار غالب این است که تیزهوشان، دانش آموزان بالانگیزه و موفقی باشند که در مدرسه عملکرد بسیار مطلوبی از خود نشان می‌دهند اما گاهی اوضاع برخلاف این انتظار پیش می‌رود و بخش کوچکی از این دانش آموزان تیزهوش علی‌رغم دارا بودن هوش بالا به پیشرفت کافی دست نمی‌یابند و عملکردی کاملاً ضعیف نشان می‌دهند. درواقع عملکرد تحصیلی آن‌ها پشت توانایی و استعدادهایشان پنهان می‌ماند و پدیده‌ای به نام کم‌پیشرفتی^۱ رخ می‌دهد از آن‌ها به عنوان کم آموز یا ناموفق یاد می‌شود (Rimm, ۱۹۹۸). کم‌پیشرفت اصطلاحی است که برای همه‌ی دانش آموزان تعریف شده است اما پیامدهای آن ممکن است برای دانش آموزان تیزهوش و توانمند سنگین‌تر باشد و یکی از بیشترین مسائل مطرح شده در رابطه با تیزهوشان و خانواده‌های آنان است و همچنین مدت‌ها است که به عنوان یک مشکل برای برخی از کودکان تیزهوش شناخته شده است. اصطلاح کم‌پیشرفتی به اختلاف بین عملکرد یک فرد در مدرسه و توانایی واقعی او اشاره دارد (Rimm, ۱۹۹۸). دانش آموزان کم‌پیشرفت، دانش آموزانی هستند که بین دستاوردهای انتظار و دستاوردهای واقعی شان یعنی همان چیزی که توسط معلم و نمرات کلاسی مشخص می‌شود، اختلاف زیادی وجود دارد. لازم به ذکر است که این اختلاف، به‌طور مستقیم نباید ناشی از ناتوانی یادگیری باشد و باید در طول یک دوره زمانی طولانی ادامه داشته باشد. کم آموزی به عنوان تفاوت وسیعی بین عملکرد تحصیلی فرد و برخی از مظاهر توانایی واقعی وی مثل پیشرفت تحصیلی با مشاهدات معلمان و والدین، معیارهای هوشی و خلاقیت تعریف شده است (Zabloski & Milacci, ۲۰۱۲).

یکی از متغیرهای روان‌شناسی مرتبط با پیشرفت تحصیلی در دانش آموزان تیزهوش کم‌پیشرفت، کمک طلبی تحصیلی^۲ است که در پژوهش‌های مختلفی به آن پرداخته شده است (Al-Bahrani, ۲۰۱۴؛ Selbreg, Maxa & Busscher, ۲۰۱۴؛ Milhlon, ۲۰۱۰؛ Williams & Takaku, ۲۰۱۱). رفتار کمک طلبی یکی از راهبردهای مهم خود تنظیمی است که در فرایند یادگیری نقش به سزایی دارد و با استفاده از آن یادگیرندگان مسائل و مشکلات یادگیری خود را تشخیص داده و از طریق کمک گرفتن از دیگران در جهت کاهش و رفع آن اقدام می‌کنند (Holt, ۲۰۱۴). افراد زمانی که به کمک نیاز دارند و تقاضای کمک می‌کنند نه تنها مشکلات تحصیلی آن‌ها کاهش پیدا می‌کند بلکه دانش و مهارت‌هایی کسب می‌کنند که در حل مسئله به آن‌ها کمک می‌کند. برخلاف توصیف‌های قبلی از رفتار کمک طلبی که مفهوم منفی را به ذهن متبار می‌کرد (Bjorg & Pryor, ۲۰۱۱) اکنون رفتار کمک طلبی به صورت یک عملکرد سازگارانه و مثبت توصیف می‌شود. در مواقعی که افراد نیاز به کمک دارند، کمک طلبی به عنوان یک شیوه مقابله‌ای اثرگذار بر

¹.Underachievement².Rimm³.Rimm⁴.Zabloski & Milacci⁵.Academic help seeking⁶.Al-Bahrani⁷.Selbreg, Maxa & Busscher⁸.Milhlon⁹.Williams & Takaku¹⁰.Holt¹¹.Bathje & Pryor

استرس و تنש‌های درونی افراد نقش تأثیرگذاری دارد که نتیجه آن علاوه بر ادامه موفقیت‌آمیز جریان یادگیری، مسائل و مشکلات یادگیری تشخیص داده شده و عملکرد تحصیلی فرد بهبود می‌یابد (باچیکودل کاستیلو^۱، ۲۰۱۷).

رفتار کمک طلبی علاوه بر درخواست کمک دارای بعد دیگری به نام اجتناب از کمک نیز است. برخلاف کمک طلبی که در آن فرد نیازمند از دیگران درخواست کمک می‌کند، اجتناب از کمک به رفتاری اشاره دارد که در آن فرد نیازمند کمک از کمک گرفتن خودداری می‌کند، برای کمک گرفتن پیش‌قدم نمی‌شود، ادارک نامناسبی در مورد کمک طلبی دارد و تمایلی ندارد، نمی‌داند و یا نمی‌تواند پریشانی‌های روان‌شناختی خود را به شیوه کارآمدی مدیریت کند چون می‌ترسد از نگاه همکلاسی‌های خود به عنوان فردی نالیق و بی‌کفایت معرفی شود (چنگ وتسای^۲، ۲۰۱۱؛ پاچیکودل کاستیلو، ۲۰۱۷). در برخی از پژوهش‌ها علت نگرش‌های منفی به کمک طلبی، ادراک ناکارآمدی، تهدید عزت نفس و هنجارهای فرهنگی، ناتوانی برای درک و یا پذیرش نیاز به کمک، ناتوانی برای اقدام متناسب با نیاز، نگرش‌ها و باورهای مربوط به کمک طلبی و یا ادراک این‌که کمک سودمند نیست بیان شده است (ایزنبرگ، گلبرستین و گلاست^۳، ۲۰۰۷).

در سال‌های اخیر تعلل ورزی تحصیلی^۴، حوزه پژوهشی مورد علاقه محققان، روانشناسان و صاحب‌نظران نظام‌های آموزشی بوده است (گابتا، هرشی و گور^۵، ۲۰۱۲). تعلل ورزی تحصیلی به تمایل غیرمنطقی برای به تعویق اندختن آغاز یا کامل کردن یک تکلیف تحصیلی اشاره دارد که فرآگیران باوجود قصد انجام فعالیت تحصیلی در زمان معین، انگیزه کافی برای انجام آن را ندارند. تعلل ورزی به عنوان فقدان خودتنظیمی و تمایل در به تأخیر اندختن آنچه برای رسیدن به یک هدف ضروری است، اثر منفی بر فرد و بالندگی سازمانی می‌گذارد. تحقیقات تجربی در مورد تعلل ورزی تحصیلی متمرکز براین مفهوم است که تعلل ورزی مشکل انگیزشی است که از مدیریت زمان و یا ویژگی تبلیغاتی و با آن‌ها متفاوت است (روزنال^۶ و همکاران، ۲۰۱۵). برخی از پژوهشگران تعلل ورزی را به عنوان یک ویژگی شخصیتی نسبتاً پایدار توصیف می‌کنند که موجب می‌شود فرد در بسیاری از موقعیت‌ها نتواند به درستی تصمیم بگیرد و درنتیجه عملکردش به ثمر نمی‌نشیند. دیدگاه دیگر عوامل بافتی و محیطی مانند ترس از شکست، ارزشیابی، احساس ناشایستگی و بیزاری از تکلیف را علت تعلل ورزی می‌دانند (فراری^۷، ۲۰۰۱). امروزه مشخص شده است که تعلل ورزی مدام تحصیلی به نتایج و پیامدهای رفتاری همچون ارائه دیرهنگام تکالیف، یادگیری شتاب‌زده، اضطراب امتحان، هراس اجتماعی، ترس از شکست، افت تحصیلی و ترک تحصیل منجر و در بلندمدت به آسیب‌های روانی مثل افسردگی و اضطراب منجر می‌شود (استیل^۸، ۲۰۱۰). با افزایش استرس و پیامدهای منفی در زندگی تحصیلی تعلل ورزی به عنوان مانع برای موفقیت تحصیلی، کمیت

¹. Pacheco del Castillo

².Cheng & Tsai

³. Eisenberg, Golberstein & Gollust

⁴.Academic Procrastination

⁵.Gupta, Hershey & Gaur

⁶.Rozental

⁷.Ferrari

⁸.Steel

و کیفیت یادگیری را کاهش می‌دهد (میراو و مارینا^۱، ۲۰۱۴). گوستاون و میاک^۲ (۲۰۱۷) معتقد هستند تعیین کردن اهداف معین، قابل اندازه‌گیری، دست‌یافتنی، واقع‌بینانه و زمان‌بندی شده در طول زمان می‌تواند منجر به کاهش تعلل ورزی تحصیلی در یادگیرندگان شود. بر این اساس، در حال حاضر شواهد نشان می‌دهد که جهت بهبود پیشرفت و موفقیت دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت در یادگیری می‌توان با استفاده از مداخلات شناختی، هر مهارت تحصیلی ویژه‌ای را که مورد هدف قرار نگرفته، بهبود و ارتقا بخشدید (تلنلد و بویل^۳، ۲۰۰۸؛ کولز^۴ و بویل، ۲۰۱۳). لذا برخی مداخله‌ها برای کمک به تیزهوشان کم پیشرفت در کاهش تعلل ورزی تحصیلی، افزایش کمک طلبی و رسیدن به استعداد کامل خود موردنیاز است. یکی از این مداخله‌ها آموزش بازآموزی استنادی است که برگرفته شده از نظریه استناد است. در این روش با بازسازی توضیح‌ها و تبیین‌های افراد از عملکرد ضعیف خودشان، افراد تشویق می‌شوند که استنادهای قابل کنترل (مانند هوش و توانایی) جایگزین کنند (استوارت^۵ و همکاران، ۲۰۱۱) زیرا استنادهای افراد برای تبیین موفقیت و شکست، می‌تواند احساسات، شناخت و انگیزش مربوط به یادگیری را تحت تأثیر قرار دهد (پری و هال^۶، ۲۰۱۷). هدف بازآموزی استنادی، آموزش سبک‌های تبیینی خوش‌بینانه از طریق آموزش، اصلاح شناختی، ارائه مدل، تمرین شناخت و رفتار، بازخورد و در صورت لزوم تغییر برنامه و تکالیف است. به سخن دیگر در این روش افزون بر ارائه راهکارهای رفتاری، تغییر عقاید ناسازگار نیز مدنظر قرار می‌گیرند. در این روش استنادهای بدینانه مورد هدف قرار می‌گیرند و به استنادهای خوش‌بینانه و مطلوب تبدیل می‌شوند. بر اساس این روش افراد استنادها را یاد می‌گیرند و از طریق تجربه می‌آموزند ساختار علمی جهان را تعبیر کنند. واضح است که آن‌ها استنادهای بدینانه را یاد می‌گیرند، پس باید بتوانند استنادهای خوش‌بینانه را نیز یاد بگیرند. بازآموزی استنادی باهدف قرار دادن افکاری که ریشه استنادهای ناسالم هستند و چالش با این استنادهای بدینانه از طریق عرضه کردن تبیین‌های جایگزین که مبتنی بر استنادهای سالم هستند باعث ایجاد استنادهای خوش‌بینانه، سازگارانه و احساس کنترل بیشتر و در نتیجه سلامت روان می‌شود (پارکر^۷ و همکاران، ۲۰۱۸).

تا به امروز بخش عمده‌ای از پژوهش‌ها نشان می‌دهند که سبک‌های استنادی، ارتباط نزدیکی با پیشرفت تحصیلی دارد. به عنوان مثال، هوستن^۸ (۲۰۱۶) در پژوهش خود با نمونه‌ای از دانش آموزان دیرسننسی دریافت که سبک‌های استنادی درونی، پایدار و قابل مهار برای رویدادهای مثبت، سطوح بالاتری از پیشرفت تحصیلی را پیش‌بینی می‌کند. افزون بر این، کگوت^۹ (۲۰۱۶) در مطالعه‌ای با دانشجویان نشان داد که استناد علی، پیش‌بین معنادار شکست‌های مرتبه با پیشرفت است؛ بنابراین به نظر می‌رسد که سبک‌های استناد با مجموعه‌ای از نتایج مهم مربوط به پیشرفت تحصیلی مرتبه هستند. پارکر و همکاران (۲۰۱۶) در پژوهش خود نشان دادند

¹.Meirav & Marina

².Gustavson & Miyake

³.Toland & Boyle

⁴.Koles

⁵.Stewart

⁶.Perry & Hall

⁷.Parker

⁸.Houston

⁹.Kogut

بازآموزی استنادی سبب موفقیت تحصیلی دانش آموزان می‌گردد. همچنین لی، لان، جو^۱ (۲۰۱۵) به این نتیجه رسیدند بازآموزی استنادی سبب افزایش انگیزه تحصیلی فرآگیران خواهد شد. آقاولی جماعت (۱۳۸۰) در پژوهشی نشان داد که با استفاده از روش بازآموزی استنادی و اصلاح باورها و استنادهای نادرست دانش آموزان ناموفق می‌توان در آنها این توانایی را ایجاد کرد که موفقیتها و وقایع خواهایند را به عوامل درونی مانند توانایی نسبت دهنند. این امر (تغییر سبک استناد) با افزایش احساس کترلی که ایجاد می‌کند سبب پیشرفت تحصیلی دانش آموزان ناموفق می‌شود. واضحی آشتیانی (۱۳۸۲) در پژوهشی به این نتیجه رسید که بازآموزی استنادی از طریق آموزش درونی - پایدار وکلی بودن موفقیتها و بیرونی - ناپایدار بودن شکستها، علاوه بر بهبود سبک استنادی در سبب بهبود عملکرد تحصیلی نیز می‌گردد. بنابر لزوم به کارگیری روش‌های مداخله‌ای مبتنی بر پژوهش مانند بازآموزی استنادی در کلاس‌های درس، لازم و ضروری به نظر می‌رسد تا بتوان از این طریق به راهبردهایی در جهت بهبود پیشرفت تحصیلی پایین‌دست یافت و همچنین از آن‌ها در مراکز آموزشی، پرورشی، پژوهشی سود جست. به علاوه یافته‌های این پژوهش می‌تواند جهت انتخاب صحیح‌تر روش اصلاح استنادهای علیّی به روانشناسان و مشاوران کمک کند تا به کمک بسته‌های آموزشی از انتقال شکست‌های تحصیلی که زمینه‌ساز پیشرفت تحصیلی پایین هستند، به مقاطع تحصیلی بالاتر جلوگیری کنند. همچنین با در نظر گرفتن این نکته که تاکنون در مورد دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت پژوهش‌های اندکی صورت گرفته است بنابراین، هدف پژوهشگر در پژوهش حاضر تعیین اثربخشی برنامه بازآموزی استنادی بر کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت است.

روش پژوهش

روش پژوهش حاضر از نوع نیمه آزمایشی بوده و از طرح پیش‌آزمون - پس‌آزمون با گروه کنترل استفاده شده است. جامعه آماری پژوهش حاضر، شامل کلیه دانش آموزان دختر و پسر بودند که در شهر اصفهان با عنوان تیزهوش شناخته شده و در مدارس متوسطه دوره اول ویژه استعدادهای درخشان مشغول به تحصیل بودند. نمونه آماری شامل آن دسته از این دانش آموزان می‌شد که واجد ملاک کم‌پیشرفتی تحصیلی بودند. به منظور شناسایی و ورود آن‌ها به نمونه، از روش نمونه‌گیری هدفمند استفاده شد. ملاک کم‌پیشرفتی همان‌طور که در تحقیقات گذشته بدان اشاره شده است، وجود اختلاف بین پتانسیل هوشی و عملکرد تحصیلی می‌باشد. پس از ورود به مدرسه تیزهوشان، برای گزینش دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت از دو راه استفاده شد. راه اول مشاهده عملکرد تحصیلی توسط معلم و راه دوم تکمیل پرسشنامه موفقیت تحصیلی بود. برای اجرایی کردن راه اول از سه تن از معلمان (معلم ریاضیات، معلم زبان و معلم علوم) خواسته شد تا عملکرد درسی دانش آموزان تیزهوش کلاس خود را در سه درجه عالی، در حد انتظار و کمتر از حد انتظار درجه‌بندی کنند. راه دوم نیز با ارائه پرسشنامه موفقیت تحصیلی (صالحی، ۱۳۹۳) که شامل آیتم‌های موفقیت عینی (معدل دانش آموز، نظر معلم و نظر والدین در مورد وضعیت تحصیلی دانش آموز) و موفقیت ذهنی (رضایتمندی تحصیلی، احساس موفقیت تحصیلی و پایستگی تحصیلی) می‌شد روی تمام دانش آموزان مدرسه اجرایی شد. در ابتدا هر یک از بخش‌های پرسشنامه توسط اشخاص مربوطه تکمیل شدند. سرانجام دانش آموزانی که کمترین نمره را از پرسشنامه موفقیت تحصیلی

¹.Li, Lan & Ju

کسب کردند و در عین حال در مشاهده معلم نیز عملکرد تحصیلی شان کمتر از حد انتظار برآورده بود، گزینش شدند. درنهایت ۴۰ نفر از دانش آموزان با روش نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب شدند و در مرحله بعد بهطور تصادفی به دو گروه آزمایش (۲۰ نفر) و گروه کنترل (۲۰ نفر) اختصاص یافتند.

ابزارهای پژوهش

مقیاس تعلل ورزی سواری: این مقیاس یک پرسشنامه خود گزارشی است که از ۱۲ ماده و ۳ مؤلفه (شامل اهمال کاری عمدی (۵ ماده)، اهمال کاری ناشی از خستگی جسمی روانی (۴ ماده) و اهمال کاری ناشی از بی‌برنامگی (۳ ماده) تشکیل شده و سواری (۱۳۹۰) آن را ساخته است. سازنده مقیاس، پایابی آزمون از طریق آلفای کرونباخ برای کل مقیاس را $.85$ ، مؤلفه اول (اهمال کاری عمدی) را $.77$ ، مؤلفه دوم (اهمال کاری ناشی از خستگی جسمی روانی) را $.60$ و مؤلفه سوم (اهمال کاری ناشی از بی‌برنامگی) را $.70$ گزارش نموده است. روایی آزمون یادشده از طریق همبسته کردن این مقیاس با پرسشنامه اهمال کاری تاکمن (۱۹۹۱) تعیین و مقدار آن $.35$ براورد گردید. در پژوهش فتحی و همکاران (۱۳۹۴) پایابی آزمون از طریق آلفای کرونباخ برای مؤلفه اول (اهمال کاری عمدی) را $.69$ ، مؤلفه دوم (اهمال کاری ناشی از خستگی جسمی روانی) را $.62$ و مؤلفه سوم (اهمال کاری ناشی از بی‌برنامگی) را $.59$ به دست آمد.

پرسشنامه رفتار کمک طلبی ریان و پتریچ: این پرسشنامه توسط ریان و پتریچ^۱ (۱۹۹۷) طراحی و تدوین شده است و دارای ۱۴ ماده است. پرسشنامه کمک طلبی دارای دو بعد پذیرش کمک طلبی (مثال: اگر نتوانم مسئله‌ای را حل کنم از دیگران کمک می‌گیرم) و اجتناب از کمک طلبی (مثال: اگر تکالیف درسی دشوار باشد از کسی کمک نمی‌گیرم و خودم آن را حل می‌کنم) است که هر بعد دارای ۷ گویه است که با استفاده از مقیاس درجه‌ای لیکرت از یک تا پنج ($1 = \text{کاملاً مخالفم}$, $5 = \text{کاملاً موافقم}$) نمره‌گذاری می‌شود. قدم پور و سرمد (۱۳۸۲) اعتبار پرسشنامه کمک طلبی را برای عامل پذیرش کمک $.68$ و عامل اجتناب از کمک $.68$ % براورد نمودند. روایی پرسشنامه با تحلیل عاملی به روش چرخش واریماکس انجام شد و بعد اجتناب از کمک طلبی به روش چرخش واریماکس توسط قدمپور و سرمد (۱۳۸۲) انجام شد. یافته‌های مطالعه آنها نشان داد که عامل اجتناب از کمک طلبی $.46$ ، $.47$ درصد واریانس کل و عامل پذیرش کمک $.46$ درصد واریانس کل را تبیین می‌کند.

روش اجرای پژوهش بدین صورت بود که پس از انتخاب دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت و واگذاری آنها به گروههای آزمایش و کنترل، پرسشنامه‌های کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی برروی هر دو گروه اجرا شد و برنامه بازآموزی اسنادی به گروه آزمایش طی ۹ جلسه یک و نیم ساعته ارائه شد (جدول ۱). پس از اتمام جلسات پس‌آزمون برگزار شد و پرسشنامه‌ها مورد ارزیابی و تجزیه و تحلیل قرار گرفتند. مطالعه با اخذ رضایت آگاهانه از تمام شرکت‌کنندگان و با رعایت سایر ملاحظات اخلاقی ازجمله محترمانه ماندن اطلاعات شرکت‌کنندگان و امکان ترک مطالعه در هر مرحله از مطالعه توسط شرکت‌کنندگان اجرا شد.

¹Ryan & Pintrich

جدول ۱. فهرست محتوایی برنامه بازآموزی استنادی

جلسات	محتوای جلسه
جلسه اول	آشنایی اعضا با یکدیگر و مدرس و تشریح برنامه آموزشی، ارزیابی تشخیصی و اجرای آزمون غربالگری.
جلسه دوم	ایجاد پیش زمینه در مورد مدل شناختی و ارتباطش با عملکرد و بازخوردها، آموزش گفتگوی درونی از طریق ارائه مثال.
جلسه سوم	آشنایی با مدل شناختی و تکنیک های رفتاری مانند هدف گذاری، مدیریت زمان، آموزش شناسایی خطاهای شناختی و افکار خودکار.
جلسه چهارم	آموزش شناسایی خطاهای شناختی و افکار خودکار.
جلسه پنجم	تکنیک های تغییر افکار ناکارآمد و استنادهای نادرست و خطاهای شناختی.
جلسه ششم	دستیابی به باورهای عمیق تر و استنادهای درست از طریق فرایندهای ثبت، فرایند بحث گروهی و بروشور.
جلسه هفتم	ابعاد تفکرات استناد، کاربرد و ثبت آنها، فرایند ثبت تکالیف نوشتاری و فرایند ثبت بازآموزی استنادی.
جلسه هشتم	یکپارچگی راهبردها و برنامه ریزی عملی و بازبینی اهداف.
جلسه نهم	ارزیابی مجدد استنادهای افراد.

یافته ها

در جدول ۲ شاخص های توصیفی متغیرهای پژوهش اعم از میانگین و انحراف معیار به تفکیک گروه ها بیان گردیده است.

جدول ۲. میانگین و انحراف استاندارد نمره های کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی در پیش آزمون و پس آزمون

متغیرها	موقیت	میانگین	انحراف استاندارد	میانگین	گروه آزمایش	گروه کنترل
تعلل ورزی تحصیلی عمده	پیش آزمون	۱۵/۱۲	۳/۳۶	۱۴/۸۷	۳/۱۰	
پس آزمون	۱۲/۹۰	۲/۲۷	۱۴/۹۷	۳/۱۶		
پیش آزمون	۱۳/۸۲	۲/۱۲	۱۲/۴۱	۳/۹		
پس آزمون	۱۰/۴۱	۱/۹۴	۱۱/۹۲	۲/۴۲		
پیش آزمون	۱۰/۱۰	۱/۷۶	۱۰/۱۴	۲/۰۳		
تعلل ورزی تحصیلی ناشی از بی برنامگی	پس آزمون	۷/۳۲	۱/۹۷	۱۰/۰۶	۱/۷۹	
کمک طلبی	پیش آزمون	۱۱/۳۶	۱/۴۶	۱۱/۴۲	۱/۵۱	
پس آزمون	۱۳/۰۴	۲/۳۷	۱۱/۵۴	۸/۰۱	۱/۸۷	
پیش آزمون	۸/۳	۲/۱۱	۸/۱۱	۸/۱۱	۱/۹۶	

همان گونه که در جدول ۲ ملاحظه می شود میانگین و انحراف استاندارد مؤلفه های تعلل ورزی تحصیلی در پس آزمون گروه آزمایش کمتر از گروه کنترل است. بهیان دیگر تعلل ورزی تحصیلی گروه آزمایش نسبت به گروه کنترل کمتر است. علاوه بر این میانگین و انحراف استاندارد کمک طلبی تحصیلی در گروه آزمایش نسبت به گروه کنترل بیشتر بود؛ اما اجتناب از کمک در گروه آزمایش، نسبت به گروه کنترل، در پس آزمون کمتر بود.

جهت بررسی تفاوت دو گروه در نمرات تعلل ورزی تحصیلی و کمک طلبی تحصیلی در مرحله پس آزمون تحلیل کوواریانس چندمتغیری استفاده شد. قبل از به کارگیری این آزمون، به بررسی پیشفرضهای انجام آن پرداخته می شود. ابتدا برای بررسی نرمال بودن توزیع داده ها از آزمون کولموگروف- اسمیرنف استفاده گردید. نتایج این آزمون نشان داد که توزیع نمره های تعلل ورزی تحصیلی و کمک طلبی تحصیلی در پیش آزمون و پس آزمون نرمال بوده و داده ها از توزیع نرمال برخوردار بوده اند ($p < 0.05$). سپس مفروضه برابری ماتریس واریانس- کوواریانس متغیرهای وابسته با استفاده از آزمون باکس بررسی شد که نتایج آن در جدول ۳ آورده شده است.

جدول ۳. آزمون باکس برابری ماتریس واریانس- کوواریانس مؤلفه های تعلل ورزی و کمک طلبی تحصیلی به ترتیب

سطح معناداری	درجه آزادی ۲	درجه آزادی ۱	نسبت F	Boxe M
۰/۰۴۳	۲۲۰/۷۷	۴۰	۱/۴۵	۱۰۵/۴۷
۰/۰۴۹	۸۳۵/۵۳	۱	۰/۵۸۷	۳/۸۱۲

همان گونه که در جدول ۳ مشاهده می شود پیش فرض برابری و همگنی ماتریس واریانس- کوواریانس برای انجام تحلیل کوواریانس برقرار است. برای بررسی مفروضه همسانی واریانس دو گروه، از آزمون لوین استفاده شد که نتایج حاصل از آن در جدول زیر ارائه می شود.

جدول ۴. خلاصه نتایج آزمون لوین به منظور بررسی همگنی واریانس ها

متغیرهای وابسته	f	Df1	Df2	سطح معناداری
تعلل ورزی تحصیلی عمده	۰/۶۶	۱	۳۸	۰/۰۵۳
تعلل ورزی تحصیلی ناشی از خستگی جسمی- روانی	۱/۵۵	۱	۳۸	۰/۱۹۷
تعلل ورزی تحصیلی ناشی از بی برنامگی	۲/۳۶	۱	۳۸	۰/۰۸۱
کمک طلبی تحصیلی	۰/۸۹۲	۱	۳۸	۰/۷۲۸
اجتناب از کمک طلبی	۱/۸۲	۱	۳۸	۰/۳۶۸

همان گونه که در جدول ۴ مشاهده می شود مفروضه همسانی واریانس ها برای انجام تحلیل کوواریانس برقرار است. به بیان دیگر، این یافته نشان می دهد که فرض برابری واریانس های دو گروه در مرحله پس آزمون برقرار است. بر این اساس، جهت بررسی تفاوت دو گروه در نمرات مؤلفه های تعلل ورزی تحصیلی و کمک طلبی تحصیلی، آزمون تحلیل کوواریانس چندمتغیری انجام شد. همچنین نتیجه آزمون لامبای ویلکز نشان داد که بین دو گروه آزمایش و کترل حداقل ازلحاظ یکی از متغیرهای وابسته تفاوت معنی دار وجود دارد ($F = ۵/۳۱$ و $Wilks lambda = ۰/۵۵۲$, $p < 0.003$). با توجه به معنی دار بودن اثر لامبای ویلکز و بررسی دقیق تر نتیجه آزمون چندمتغیری به بررسی جداگانه ابعاد تعلل ورزی تحصیلی و کمک طلبی تحصیلی پرداخته شد که نتایج آن به شرح جدول ۵ می باشد.

جدول ۵. نتایج تحلیل کوواریانس مربوط به اثرات بین گروهی مؤلفه‌های تعلل ورزی تحصیلی و کمک طلبی تحصیلی دو گروه

منبع	متغیرهای وابسته	مجموع	درجه	میانگین	F	سطح	مجذور اتا	توان آماری	معناداری
تعلل ورزی عمده	مجذورات آزادی	۴۵/۳۷۵	۱	۴۰/۰۰۱	۱۱/۸۸	۰/۴۸	۰/۸۲		
گروه	تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی - روانی	۳۲۶/۲۶	۱	۰/۰۰۱	۷۵/۱۲	۰/۷۷	۰/۹۵		
بی برنامگی	تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی - روانی	۳۵/۴۸	۱	۰/۰۰۱	۷/۱۸	۰/۴۲	۰/۴۷		
خطا	تعلل ورزی عمده	۳۷۴/۶۷	۳۷	۱۰/۱۳					
خطا	تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی - روانی	۴۰۱/۸۳	۳۷	۱۰/۸۶					
بی برنامگی	تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی - روانی	۱۶۷/۲۵	۳۷	۴/۵۲					
کمک طلبی	کمک طلبی	۹۵۳/۹۲	۱	۰/۰۰۱	۱۸/۲۸	۰/۳۸	۰/۹۸		
گروه	اجتناب از کمک	۷۰۱۲/۱۷	۱	۰/۰۰۱	۱۵/۸۹	۰/۳۴	۰/۹۶		
خطا	اجتناب از کمک	۱۶۱۷/۱۱	۳۷	۴۳/۷۰					

همان‌گونه که در جدول ۵ مشاهده می‌شود بین دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت گروه آزمایش و گروه کترل از لحاظ تعلل ورزی عمده ($F=11/88$ و $p<0/001$)، تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی- روانی ($F=75/12$ و $p<0/001$)، تعلل ورزی ناشی از بی برنامگی ($F=7/18$ و $p<0/001$)، کمک طلبی تحصیلی ($F=18/28$ و $p<0/001$) و اجتناب از کمک ($F=15/89$ و $p<0/001$) تفاوت معنی داری وجود دارد؛ به عبارت دیگر با توجه به میانگین نمره متغیرهای وابسته گروه آزمایش نسبت به میانگین نمره گروه کترل (مطابق با جدول ۲)، آموزش بازآموزی استنادی موجب کاهش تعلل ورزی عمده، تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی- روانی، تعلل ورزی ناشی از بی برنامگی، اجتناب از کمک و افزایش کمک طلبی تحصیلی گروه آزمایش در مرحله پس آزمون شده است.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف پژوهش حاضر، بررسی اثربخشی برنامه بازآموزی استنادی بر کمک طلبی و تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت بود. نتایج نشان داد که بین میانگین مؤلفه‌های تعلل ورزی تحصیلی دو گروه آزمایش و کترل تفاوت معنی داری وجود دارد. علاوه بر این نتایج تحلیل کوواریانس نیز نشان داد که بین نمره‌های تعلل ورزی عمده، تعلل ورزی ناشی از خستگی جسمی- روانی و تعلل ورزی ناشی از بی برنامگی گروه آزمایش و گروه کترل تفاوت معنی داری وجود دارد ($p<0/001$)؛ یعنی آموزش بازآموزی استنادی بر مؤلفه‌های تعلل ورزی تحصیلی تأثیر معنادار دارد. همچنین نتایج حاصل از پژوهش حاضر نشان داد که با کترل پیش آزمون بین آزمودنی‌های گروه آزمایش و کترل از لحاظ نمرات کمک طلبی تحصیلی ($p<0/001$) در پس آزمون، تفاوت معنادار

است. بهیان دیگر آموزش بازآموزی استنادی بر میزان نمرات کمک طلبی تحصیلی آزمودنی‌ها در پس‌آزمون گروه آزمایش تأثیر داشته است؛ به عبارت دیگر، دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت بعد از این که تحت بازآموزی استنادی قرار گرفتند، نسبت به قبل بازآموزی تمایل بیشتری پیدا کردند که شکست‌هایشان را به عوامل بی‌ثبات و کم‌دومام که تحت کنترل خودشان است، نسبت دهند که این امر می‌تواند زمینه‌ساز موفقیت‌های بعدی آن‌ها شود. نتایج پژوهش حاضر به صورت غیرمستقیم با یافته‌های مطالعات هوستن (۲۰۱۶)،^۱ کگوت (۲۰۱۶)، پارکر و همکاران (۲۰۱۶)، آقاولی جماعت (۱۳۸۰) و واضحی آشتیانی (۱۳۸۲) همسو می‌باشد.

هدف اساسی بازآموزی استنادی، کمک به فرآگیران در جهت افزایش درک آن‌ها از توانمندی فردی خویش، شناسایی و بهره گرفتن از منابع بیرونی آن‌ها می‌باشد. بسیاری از مشکلات تحصیلی در دانش آموزان و بالاخص تیزهوشان کم پیشرفت ناشی از فقدان استنادهای صحیح و درک درست از توانمندی‌های خویش می‌باشد. برادلی^۲ (۱۹۹۱) معتقد است دانش آموزان ناموفق، نمرات پایین خود را به عوامل بیرونی استناد می‌دهند تا از شرم‌ساری‌های تحصیلی اجتناب کنند و بعد از عملکرد ضعیف در یک آزمون، بر عوامل بیرونی نظری دشواری آزمون و توانایی معلم تأکید می‌کنند. اجرای برنامه بازآموزی استنادی به دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت کمک می‌کند تا بتوانند با تغییر عقاید سازش نایافته، به سازش بافته‌ترین استنادهای علی دست یابند.

در تبیین یافته‌های پژوهش می‌توان اظهار داشت، مطابق با نظریه استناد وینر^۳ (۲۰۱۴) دانش آموزان سعی می‌کنند که تجارب یادگیری‌شان را از طریق جستجوی علت موفقیت و شکست‌هایشان در خود و محیط یادگیری‌شان معنادار کنند. از این‌رو تغییرات در تفکر استنادی ناشی از بازآموزی استنادی، به‌نوبه خود ادراک مهارشده کلی آنان را تحت تأثیر قرار می‌دهد. ادراک مهارشده، شامل باور ذهنی دانش آموز درباره توانایی‌اش برای اثرباره بر پیامدهای تحصیلی مهم از جمله پیشرفت تحصیلی پایین است و این ادراک مهارت شده به‌شدت توسط استنادهای علی درباره موفقیت یا شکست تحصیلی، تحت تأثیر قرار می‌گیرد (کاسرلی،^۴ ۲۰۱۲)؛ بنابراین دانش آموزان با پیشرفت تحصیلی پایین که این پیامد تحصیلی را به عوامل غیرقابل مهار مانند دشواری امتحان یا شانس نسبت می‌دهند، احتمالاً ادراک مهارشده پایین‌تری دارند. از این‌رو، آموزش بازآموزی استنادی با ایجاد و القاء کردن تغییراتی بر تفکرات استنادی این دانش آموزان اثر مستقیمی بر ادراک مهارشده آنان دارد (زیگلر و هلر^۵). افزون بر این همان‌طور که پارکر و همکاران (۲۰۱۸) متذکر می‌شوند، برنامه بازآموزی استنادی با اصلاح دیدگاه منفی نسبت به خود، دیگران و جهان که عامل بازدارنده افزایش تلاش و پشتکار است، موجب تمرکز و توجه بیشتر دانش آموزان با پیشرفت تحصیلی پایین در جلسات بازآموزی استنادی احتمالاً سبب شده است که آن‌ها موفقیت‌های خود را به عوامل درونی و شکست‌هایشان را به عوامل بیرونی نسبت دهند و به هنگام مواجه شدن با موانع تحصیلی، در جستجوی کمک و راه حل‌هایی برای رهایی و پیشگیری از شکست‌های آتی باشند.

اگرچه پژوهش حاضر نگرشی تازه مربوط به برنامه بازآموزی استنادی را در کاهش تعلل ورزی تحصیلی و بهبود کمک طلبی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت ارائه می‌دهد، با وجود این برخی محدودیت‌های آن به‌منظور رعایت جوانب احتیاط در تفسیر

¹.Bradley².Weiner³.Casserly⁴.Ziegler & Heller

یافته‌ها، باید مورد تائید قرار گیرد. اولین محدودیت، فقدان اطلاعات و کترول ما در مورد آموزش‌های اضافی و فعالیت‌های فوق برنامه بود که ممکن است معلمان در اختیار این دانش آموزان قرار داده باشند. دوم، به دلیل این که شرکت‌کنندگان در این پژوهش دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت مقاطعه تحصیلی بالاتر (متوسطه دوره دوم) عمومیت پیدا می‌کند. محدودیت دیگر، عدم پیگیری تغییرات ناشی از آزمون به دلیل زمان کم در طول سال تحصیلی و دشواری جمع‌کردن دانش آموزان شرکت‌کننده در پژوهش بود که اجازه اجرای مطالعات پیگیری را نداد. با توجه به نتایج پژوهش به محققین بعدی پیشنهاد می‌گردد اثربخشی برنامه بازآموزی استنادی با دیگر آموزش‌ها بر کمک طلبی تحصیلی و تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت مقایسه گردد. پیشنهاد می‌گردد مدلی برای آموزش بازآموزی استنادی باهدف افزایش مهارت‌های کمک طلبی و کاهش تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان تیزهوش کم پیشرفت طراحی گردد. درنهایت آموزش بازآموزی استنادی در گروه‌های مختلف کودکان با نیازهای خاص با حجم نمونه‌های بالاتری آزموده شود تا تعمیم‌پذیری نتایج افزایش یابد.

منابع

- آقاولی جماعت، لیلا. (۱۳۸۰). بازآموزی استنادی و نقش آن در موقیت تحصیلی دانش آموزان ناموفق اول راهنمایی شهرکرد، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی.
- سواری، کریم. (۱۳۹۰). ساخت و اعتبار یابی پرسشنامه تعلل ورزی تحصیلی. *فصلنامه اندازه‌گیری تربیتی*، ۵، ۱۱۰-۹۷.
- فتحی، آیت‌الله؛ فتحی آذر، اسکندر، بدیری گرگری، رحیم و میرنیسب، میرمحمد. (۱۳۹۴). اثربخشی آموزش راهبردهای کاهش تعلل ورزی تحصیلی در تعلل ورزی تحصیلی دانش آموزان متوسطه شهر تبریز. *فصلنامه آموزش و ارزشیابی*، ۳۰، ۵۷-۴۵.
- قدم‌پور، عزت‌الله و سرمهد، زهره. (۱۳۸۲). نقش باورهای انگیزشی در رفتار کمک طلبی و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان. *مجله روانشناسی*، ۲۶، ۱۲۶-۱۱۲.
- واضحی آشتیانی، علی. (۱۳۸۲). بررسی تأثیر بازآموزی استنادی بر سبک استنادی، عزت نفس، عملکرد و پشتکار در درس ریاضیات دانش آموزان. پایان نامه کارشناسی ارشد. روانشناسی بالینی، انسیتو روپزشکی تهران، دانشگاه علوم پزشکی ایران.

- Al-Bahrani, M. A. (2014). A Qualitative Exploration of Help-Seeking Process. *Advances in Applied Sociology*, 4, 157-172.
- Bathje, G. J., Pryor, J. B. (2011). "The Relationships of public and self-stigma to seeking mental health services". *Journal of Mental Health Counseling*, 33(2), 161-176.
- Bradley, S. (1999). Effects of perceived attractiveness and academic success on early adolescent peer popularity. *Journal of Genetic Psychology*, 159, 337-344.

- Casserly, A. M. (2012). The socio-emotional needs of children with dyslexia in different educational setting in Ireland. *Journal of Research in Special Educational Needs*, 13 (1), 79-91.
- Cheng, K., Tsai, C. (2011). “An investigation of Taiwan university students’ perceptions of online academic help seeking and their web-based learning self-efficacy”. *The Internet and Higher Education*, 14(3), 150-157.
- Eisenberg, D., Golberstein, E., Gollust, S. E. (2007). “Help-seeking and access to mental health care in a university student population”. *Medical Care*, 45(7), 594-601.
- Ferrari, J. R., Tice, D. M. (2000). “Procrastination as a self-handicap for men and women: A task-avoidance strategy in a laboratory setting”. *Journal of Research in Personality*, 34, 73-83.
- Gupta, R., Hershey, D. A., & Gaur, J. (2012). Time perspective and procrastination in the workplace: An empirical investigation. *Current Psychology*, 31 (2), 195-211.
- Gustavson, D. E., & Miyake, A. (2017). Academic procrastination and goal accomplishment. *Learning and Individual Differences*, 54, 160–172.
- Holt, L.J. (2014). “Attitudes about help-seeking mediate the relation between parent attachment and academic adjustment in first-year college students”. *Journal of College Student Development*, 55(4), 418-423.
- Houston, D. M. (2016). Revisiting the relationship between attributional style and academic performance. *Journal of Applied Social Psychology*, 46 (3), 192-200.
- Kogut, E. (2016). Adult attachment styles, self- efficacy, and causal attributional style for achievement related failures. *Learning and Individual Differences*, 50, 64-72.
- Koles, J. F., & Boyle, C. (2013). Future direction of attribution retraining for students with learning difficulties: A review. *Student Learning: Improving Practice*, 3, 13-30.
- Li, Y., Lan, J., & Ju, C. (2015). Achievement motivation and attributional style as mediators between perfectionism and subjective well-being in Chinese University student. *Personality and Individual Differences*, 79, 146-151.
- Meirav, H., Marina, G. (2014). “Academic procrastination, emotional intelligence, academic self-efficacy, and GPA: A Comparison between students with and without learning disabilities”. *Journal of Learning Disabilities*, 47(2), 21-31.
- Mihlon, M. A. (2010). The role of self- theories of intelligence and self- efficacy in adaptive help seeking by college students. The City University of New York.
- Pacheco del Castillo, L. A. (2017). *Dominican college students’ experiences of distress, help-seeking and stigma. A dissertation submitted to the Graduate Collegein partial fulfillment of the requirements for the degree of Doctor of Philosophy Counselor Education and Counseling Psychology*. Western Michigan University.
- Parker, P. C., Perry, R. P., Hamm, J. M., Chipperfield, J. G., & Hladkyj, S. (2016). Enhancing the academic success of competitive student athletes using a motivation treatment intervention (Attributional Retraining). *Psychology of Sport and Exercise*, 26, 113-122.

- Parker, P. C., Perry, R. P., Hamm, J. M., Chipperfield, J. G., Hladkyi, S., & Leboe-McGowan, L. (2018). Attribution- based motivation treatment efficacy in high- stress student athletes: A moderated-mediation analysis of cognitive, affective, and achievement processes. *Psychology of Sport and Exercise*, 35, 189-197.
- Perry, R. P., & Hall, N. C. (2017). Attribution retraining. Accessed 22 october 2017 from <http://www.education. come>.
- Rimm, S. B. (1997). Underachievement syndrome: A national epidemic. *Handbook of Gifted Education*, 2, 416-434.
- Rozental, A., Forsell, E., Svensson, A., Forsstrom, D., Andersson, G., Carlbring, P. (2015). "Differentiating Procrastinators from Each Other: A Cluster Analysis". *Cognition Behavior Therapy*, 44(6), 480-90.
- Ryan, A.M. & Pintrich, P. R. (1997). "Should I ask for help? The role of motivation and attitudes in adolescent's help-seeking in math class". *Journal of Educational Psychology* , (89), 329-341.
- Selbreg, L., Maxa, V., Busscher, E. (2010). "Life after probation". *Academic Advising Today*, 37(4), 217-237.
- Steel, P. (2010), Arousal, avoidant and decisional procrastination: Do you exit? *Personality and Individual Differences*, 48(8), 926-934.
- Stewart, T. L. H., Clifton, R. A., Daniels, L. M., Perry, R. P., Chipperfield, J. G., & Ruthig, J. C. (2011). Attribution Retraining: reducing the likelihood of failure. *Social Psychology of Education*, 14 (1), 75-92.
- Toland, J., & Boyle, C. (2008). Applying cognitive behavioral methods to retrain children's attributions for success and failure in learning. *School Psychology International*, 29 (3), 286-302.
- Weiner, B. (2014). The attribution approach to emotion and motivation: History, Hypotheses, home runs, headaches/ heartaches. *Emotion Review*, 6 (4), 353-361.
- Williams, J. D. Takaku, S. (2011). "Help seeking, self- efficacy, and writing performance among college students". *Journal of Writing Research*, 3(1), 1-18.
- Zabloski, J., & Milacci, F. (2012). Gifted dropouts: Phenomenological case studies of rural gifted students. *Journal of Ethnographic & Qualitative Research*, 6, 12-34.
- Ziegler, A., & Heller, K. A. (1997). Attribution retraining for self-related cognitions among women. *Gifted and Talented International*, 12 (1), 36-41.

Effectiveness of the Attribution Retraining Program on Help Seeking and Academic Procrastination in Underachievement Gifted Students

Abstract

The purpose of this study was to investigate the effectiveness of attribution retraining program on help seeking and academic procrastination in underachievement gifted students. The method of this study was quasi-experimental from pretest- posttest control group. The statistical population consisted of all students in the early high school of gifted students of Isfahan in the academic year 2019-2020, among which the statistical sample was selected targeted and based on criteria of underachievement and then randomly assigned to experimental and control groups. The tools used in this research were help seeking questionnaire of ryan and Pintrich (1997) and academic procrastination questionnaire of Savari (2011). Data were analyzed using descriptive statistics (mean and standard deviation) and inferential statistics. The finding show that there is a significant difference between the help seeking and academic procrastination of the experimental group compared to the control group ($p < 0.001$). The result showed that attribution retraining program is an effective educational program for increasing help seeking and reducing academic procrastination for underachievement gifted students.

Keywords: Attribution retraining, help seeking, academic procrastination, Underachievement gifted.

